

СТАНОВЛЕННЯ БІЗНЕС-ОСВІТИ В УКРАЇНІ**КРИВОРУЧКО В.О.***Одеська державна академія будівництва та архітектури, м.Одеса, Україна***МАРШУК Ю.С.***НУ «Одеська юридична академія», м.Одеса, Україна*

Потреба в сфері бізнес-освіти виникла на початку 90-х, коли в Україні змінилась економічна система і поступово здійснювалися корінні зміни в структурі національної економіки. Оскільки структура профілів підготовки спеціалістів певних напрямків в момент проголошення незалежності відповідала потребам командно-адміністративної економіки, то сучасний освітній рівень населення щодо ведення підприємницької діяльності є недостатнім. Таким чином, в Україні існує потреба в активізації бізнес-освіти.

Фаза бурхливого зростання у сфері бізнес-освіти, що характерна для періоду формування вітчизняного ринку освітніх послуг, в даний час переходить в організаційну фазу або фазу систематизації. Очевидна актуальність формування та розвитку системи бізнес-освіти, яка об'єднала б в собі не тільки державні та недержавні установи вищої професійної освіти [1, с.178]. Проте системності навчання при такому об'єднанні не спостерігається, що само по собі руйнує якість підготовки спеціалістів певних напрямків.

Успішний перехід національної економіки на інноваційний шлях розвитку в значній мірі залежить від ступеня “чутливості” системи освіти до технологічного прогресу, що визначається характером і стійкістю її взаємозв'язку з сферою практичної діяльності. Недосконалість процесів практичної підготовки студентів під час навчання, які часто носять формальний характер, істотний розрив між теорією і практикою створюють інформаційний вакуум в освітньому середовищі. Все це блокує можливість надання якісних професійних знань, затребуваних ринком праці. Реальність вимагає необхідність впровадження практичної компоненти в навчальний процес шляхом розвитку нових форм співпраці між навчальними закладами та бізнесом. Ключовою умовою такої співпраці мають бути двосторонні домовленості, що передбачатимуть: для викладачів вищих навчальних закладів-обов'язкове стажування на виробничих підприємствах та залучення викладачів спеціальних дисциплін до вирішення їх господарсько-економічних проблем, а для студентів – квотування робочих місць для виробничої практики з подальшим працевлаштуванням останніх. Значною мірою ці можливості будуть

визначені ступенем юридичної автономії навчальних закладів і системою заохочень бізнесу до цих дій [3, с.169].

Крім того, особливої уваги потребує визначення ролі регіональних систем освіти, для яких в даний час характерні різноспрямовані тенденції. Посилення соціально-економічної ролі регіонів у цілому, що є об'єктивною реакцією на тенденції глобалізації, в сфері освіти супроводжується відносною пасивністю регіональних органів управління освітою, неефективною діяльністю різних освітніх структур, нездатних запропонувати споживачам конкурентоспроможні освітні продукти.

На даний момент бізнес-освіту необхідно розглядати в якості одного з ключових елементів інноваційної інфраструктури. Сфера бізнес-освіти, у свою чергу, також є об'єктом організаційних інновацій, орієнтованих насамперед на формування системи бізнес-освіти, підвищення ефективності взаємодії суб'єктів ринку бізнес-освіти на міжнародному, національному та регіональному рівнях [1, с.179].

За останнє десятиріччя українська бізнес-освіта продемонструвала активність, динамічність і здібності, пов'язані з асиміляцією зарубіжного досвіду. Істотною перевагою стала відсутність негативних установок щодо до будь-яких управлінських наукових шкіл. [2, с.85]. В хорошому значенні всеїдність дозволила акумулювати досвід навчання менеджерів і американських, і європейських бізнес-шкіл.

В той же час у деяких українських бізнес-шкіл простежуються надмірні амбіції, що виявляються в настирному відстоюванні власних переконань і концептуальних підходів. Розглядаючи українську бізнес-освіту в термінах періодизації життєвих циклів, можна сміливо стверджувати, що початковий етап вона вже пододала. Цей етап пов'язаний з проведенням короткотермінових семінарів і тренінгів, що сприяють вирішенню актуальних проблем менеджерів у міру їх виникнення, відкриттям перших довготермінових програм за допомогою зарубіжних колег.

Література:

1. Жигилевич О. Бізнес-освіта в структурі менеджмент-освіти та філософії господарства (філософсько-освітнє осмислення). *Науковий вісник. Серія «Філософія»*. 2017. Вип. 48, ч. I. С.170-181
2. Оболенська Т. Глобалізація і стратегічні напрями розвитку ринку освітніх послуг України. *Збірник наукових праць «Економіка: проблеми теорії та практики»*. 2003. Випуск 113. С. 84–87.
3. Krasovska O. Current models of the implementation of business education in a globalized world educational space. *Bulletin of the International Nobel Economic Forum*. 2012. Vol.2, no 1 (5). P. 167-171.